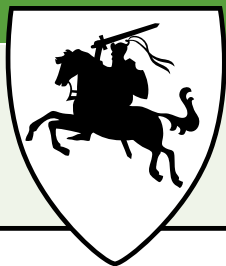

“
SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

I.N.Lingienės Lietuvoje visada tvyro meilė ir pagarba

Neseniai gražų jubiliejų atšventusi Kristijono Donelaičio draugijos Šiaulių skyriaus pirmininkė, samarietė, kazimierietė, choro „Bičiuliai“ prezidentė Izolina Natalija Lingienė gyvena tokioje Lietuvoje, kurioje nėra vietos verkšlenimams, piktam žodžiui, kurioje karaliauja meilė ir pagarba vieni kitiems. Kaip rasti kelią į tokią Lietuvą kiekvienam iš mūsų?

R Sidas AKSOMAITIS
„Respublikos“ žurnalistas

„Kurkime materialųjį pasaulį, bet svarbiausia - atgaivinkime dvasią“, - sako I.N.Lingienė, kasmet su grupe žmonių vykstanti į Mažąją Lietuvą pagerbti K.Donelaičio atminimo, susitikti su ten gyvenančiais lietuviais, sutvarkyti aplinkos mūsų tautos dainiaus gimtinėje Lazdynėliuose bei Tolminkiemyje, kur K.Donelaitis klebonavo iki pat išėjimo amžinybėn.

- Per daugiau nei tris dešimtmečius trunkančias keliones į Mažąją Lietuvą keitėsi daug kas: talkininkauti vykstantys žmonės, patirti išpūdžiai. Kas išliko? - pasiteiravo „Respublika“ Izolinos Natalijos LINGIENĖS.

- Pirmoji kelionė į Tolminkiemį įvyko prieš 32 metus. Kartu su grupe dotnuviškių važiuoti į Tolminkiemį tąsyk mane pakvietė pusbrolis Saulius Bučas. Taip kartu su dukra Marita nuvažiavome ir nusilenkėme K.Donelaičiui. Šiaulietis poetas Juozas Jaras rašė: „Ten siela suskamba, kaip Mažvydo madrigalas...“ Lygiai prieš 30 metų pusbrolio dėka gavau rašomąją mašinėlę surinktą Vytauto Silo ir Henriko Samboro knygą „Po Mažąją Lietuvą“. Visada šią knygą vežuosi į Tolminkiemį, saugau kaip brangiausią dovaną, nors jau turiu ir leidyklos išleistą jos egzempliorių.

Apie 1986-1989 metus į Tolminkiemį dviem dienoms suvažiuodavo 600-800 žmonių iš visos Lietuvos. Patalkininkavę, sutvarkę bažnytelės ir klebonijos aplinką, važiuodavome nakvoti prie Prieglaus upės. Iki išnaktų prie laužo klausydavomės dr. Napalio Kitkausko ir šviesaus atminimo Stepono Lukoševičiaus pasakojimų apie Mažąją Lietuvą. Kitų linksmybių, išskyrus dainas, nereikėjo. Ryte, pusryčiams ant laužo išsivirę arbatos, važiuodavome mašinų kolona į apgriuvusias pilis, sugriautas bažnyčias, klausydavomės šių vietovių istorijų.

Įvedus vizas, važiuojančių į talkas gretos visai išretėjo, bet kelionės nenutrūko, išliko žmonių noras tęsti šią veiklą. Kiekvieną pavasarį į talkas - šventes Tolminkiemyje ir Lazdynėliuose dabar susirenka apie pusšimtis žmonių. Vežame meno saviveiklos kolektyvus, kurie po talkos dalyvauja koncertinėje programoje. Daugeliui studentų ir moksleivių kelionė tapo per brangi dėl Rusijos Federacijos ambasados Klaipėdos vizų centro įvestos 30 eurų rinkliavos už vizą. Labai gaila, kad smalsus jaunimas nebegali važiuoti. Tarp valdžios žmonių vyksta pasitarimai - laukiame rezultatų, kad galėtume supaprastinti ir pigiau nuvažiuoti į Karaliaučiaus kraštą. Taigi, Tolminkiemį, toks mūsų širdžiai artimas ir kartu tolimas esi...

- Vietos lietuvių vaikai renginių metu dainuoja lietuviškai, nors ir su ryškiu rusišku akcentu. Kas padeda tiems vaikams ir, žinoma, jų tėvams svetimame krašte išlaikyti lietuviybę?

- Didžiausią organizavimo ir koordinavimo darbą atlieka Karaliaučiaus krašto lietuvių kalbos mokytojų asociacija „Nadruva“, kurios pirmininkui ir sielai Aleksui Bartnikui gruodžio mėnesį Valdovų rūmuose bus įteikta Felicijos

► **Neverkšlenkime, nedejuokime, o dirbkime su meile ir pagarba vieni kitiems**

Bortkevičienės literatūrinė premija už lietuviybės sklaidą. Paskutinį gegužės šeštadienį į talkas-šventes suvažiuoja apie 100 moksleivių iš įvairių Karaliaučiaus krašto mokyklų, kuriose mokomasi lietuvių kalbos. Vaikai parengia koncertines programas, dainuoja, deklamuoja lietuvių kalba ir kasmet parodo, kiek padarė pažangos mokydami lietuvių kalbos. Mes juos sveikiname, dovanojame suvenyrus, knygas, mūsų „Rūtos“ saldinius, pamokome lietuviškų šokių. Taip visi kartu sukuriame tikras šventes. Mūsų draugystė tęsiasi ir Lietuvoje, Karaliaučiaus krašto moksleiviams organizuojamose kūrybinėse poilsio stovyklose.

- Ar K.Donelaitis ir kiti mūsų tautos klasikai tebėra gyvi šių dienų Lietuvos žmonių širdyse?

- K.Donelaičio draugijos Šiaulių skyrius vykdo tęstinį projektą „Šiauliečiai - K.Donelaičio palikimo saugotojai ir atminimo puoselėtojai“. Glaudžiai bendraujame su Šiaulių universiteto buvusiu Humanitariniu fakultetu. 2014-aisiais, minint K.Donelaičio 300-ąsias gimimo metines, aplankėme daug gimnazijų, pristatėme moksleiviams Poeto žodį ir žemę. Kiekviena „Metų“ eilutė skamba unikaliai, jos visos tokios gražios, tiek daug išminties ir pamokymų šiuolaikiniam mūsų žmogui. Gaila dalies Lietuvos, nes mūsų žmonės virsta „slunkiais“ ir „plaučiūnais“. Jaunimas neskaito ir nežino, kas tas K.Donelaitis. Kyla labai didelė baimė, ar neužžels šiandien Poeto žemė ir žodis piktžolėmis. Turėkime viltį, nes ji miršta paskutinė. Juk ir Simono Daukanto laikais „kalba - ta žalioji bruknelė“ išliko.

Kasmet minime K.Donelaičio gimimo dieną. Pranešimus-pokalbius veda mūsų pro-

fesorai: Džiuljeta Maskuliūnienė, Kazimieras Župerka, Vytenis Rimkus, o aktorai arba studentai lituanistai skaito Poeto kūrybą. Diskusija tęsiama prie sunešto „Būrų stalo“, nes jau planuojame ateities darbus, pasiruošimą 33-iajai talkai-šventei Tolminkiemyje: kiek ažuoliukų nuvešime nupjautiems ažuolams atsodinti, kiek surinksime knygų ir kitų gėrybių, kas koncertuos, iš ko gausime paramą ir t.t. Man didžiausią džiaugsmą suteikia žmonės, kurie atsakingai vykdo didelį norą ir pareigą - kasmet aplankyti ir paliesti mūsų Didžiojo Poeto, mūsų literatūros ir poezijos pradininko K.Donelaičio žemę, pavaikščioti jo išmintais takeliais, iš bažnytelės bokšto pažvelgti į Romintos girią, aplankyti kleboniją - muziejų, kur K.Donelaitis, žiūrėdamas į savo sodą, rašė „Metus“, nusilenkti Jam, uždegti žvakelę, pasimelsti, pabūti tyloje, papuošti kapą gėlėmis...

- Neseniai, priimdama sveikinimus garbingo jubiliejaus proga, į svečius kreipėtės poeto Vytauto Mačernio eilėmis: „Esu gyvenimo besotis - gyvent, gyvent, visus kaskart mylėt labiau...“ Ar daug tos meilės sugrįžta, kai, regis, visą ją išdalijate kitiems?

- Tiek mokykloje, tiek darbe buvau skriaudžiamų ir pažemintų užtarėja. Ketvirtį amžiaus dirbau vadovaujamą darbą, stengiausi nenuskriausti nė vieno darbuotojo, kiek išgalėdavau, jiems padėdavau. Jau tada buvau samarietė. Dabar galiu ramiai žiūrėti visiems į akis, nes nieko „neprichvatizavau“, materialinių turtų nesukaupiau. Tai, ką turiu, - daliju kitiems...

Aukščiausiasis ar likimas kiekvienam žmogui dovanuoja dovanas ir kartu duoda kryželį. Man dovanuoja bendravimo dovaną, mu-

zikinę klausą ir jautrią širdį. Tą duotą kryželį su kantrybe ir meile nešu jau daugelį metų. Turbūt avansu esu apdovanota Švento Kazimiero ordino Garbės medaliu, Gabrielės Petkevičaitės-Bitės atminimo medaliu „Tarnaukime Lietuvai“, ant kurio užrašyta: „Kiekvieno savo šalies piliečio svarbiausioji priedermė - tai tarnavimas savo visuomenei“. Tai - ne žygdarbiai, o maži, paprasti darbeliai. Kai juos darai su meile, tai ir Dievas padeda. Gyvenime reikia viską daryti atvira širdimi, su šypsena ir meile: dėkoti, atsiprašyti, tikėti. Ir tada kiekvienas galės prabilti V.Mačernio žodžiais: „Aš laimingas esu, laimingesnio pasaulyje nėra...“

- Jūs jungiate ne tik žmones, bet ir valstybes - tiesiate kultūros tiltus tarp Didžiosios ir Mažosios Lietuvos, tarp Lietuvos ir Latvijos. Ar ne per sunki ši našta?

- Dainavimas - neatskirama mano gyvenimo dalis, tai kūno ir sielos sveikata, teigiamos emocijos, pasaulio pažinimas. Šiaulių kamerinis choras „Bičiuliai“, kurio prezidentė esu, gyvuoja jau 28 metus. Pirmoji repeticija vyko mano bute, pirmasis koncertas - 1989 m. gruodžio 25 d. šaltojoje Pašvitinio bažnyčioje Pakruojio rajone. Giedojome mišiose bažnyčioje, kurioje 30 metų giedojo mano mama. Keliaudami su koncertinėmis programomis aplankėme Rusiją, Estiją, Latviją, Lenkiją, Italiją, Belgiją, Airiją, išigijome naujų draugų. Tačiau svarbiausia - aplankytos beveik visos mažosios kaimo bažnytelės, sušildyti kaimo žmonės. Amžinybėn išėjus choro vadovui Stasiui Žalaliui, jo darbą sėkmingai tęsia Ilmera Abromavičienė. Palaikome nuolatinius ryšius su Jelvaga, Dobele, Karaliaučiaus kraštu. Jelvagos lietuvių bendruomenė, švęsdama Vasario 16-ąją, visuomet kviečia mus. Artėja Valstybės atkūrimo 100-metis. Ir jam ruošiamės, ir choro 30-mečiui. Taip ir tiesiame tiltus tarp Latvijos ir Lietuvos, tarp Įsručio (Černiachovsko) ir Šiaulių. Esu samarietė, o Lietuvos samariečių bendrijos šūkis ragina: „Skubėkime daryti gera“. Skubėkime, nes galime nesuspėti. Gyventi sėjant gėrį mokė ir Šventas Kazimieras, todėl dalyvauju ir jo vardo ordino veikloje.

- Ko reikia, kad žmonės džiaugtųsi gimę Lietuvoje ir norėtų čia nugyventi visą gražų gyvenimą, o ne lenktų nugaras užsieniuose?

- Neverkšlenkime, nedejuokime, o dirbkime su meile ir pagarba vieni kitiems. Lietuvos žmonės - darbštūs ir kūrybingi. Kurkime materialųjį pasaulį, bet svarbiausia - atgaivinkime dvasią... Ir tada mūsų žmonės bus laimingiausi ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje. Nors esu brandų jubiliejų atšventusi senjorė, laisvo laiko beveik neturiu. Dalyvauju keturių visuomeninių organizacijų veikloje, tenka padirbėti ir sode, nes valgau tik savo išaugintas daržoves. Auginu daug gėlių - meilę joms atsinešiau iš savo darželio kaime. Mėgstu vairuoti mašiną, nes be jos nesuspėčiau. Daug laiko surija kompiuteris - kažką rašau, kažką kuriu. Knygas skaitau tik prieš miegą. Mėgstu keliauti ir noriu aplankyti tas šalis, kuriose dar nebuvau. Po apsilankymo Medžegorijoje, Fatimoje, Šventojoje Žemėje jau norisi piligriminių kelionių. „Ne užraktai ir sienos laiko kalėjime, o įsitikinimas, kad pasaulis yra tik toks, kurį galima pažinti vien pojūčiais. Dievo Meilės pajauta ir sielos polėkis daro žmogų laimingą ir laisvą“ - tai vieno piligrimo mintys.

Giedraus Baranauko nuotr.

Kas nutiks su sportu p

► Lietuvos irkluotojų keturvietė šiomet buvo nenugalima, ji laimėjo ir pasaulio, ir Europos čempionatus

Apie tai prie ŽALGIRIO NACIONALINIO PASIPRIEŠINIMO JUDĖJIMO apskritojo stalo diskutavo Lietuvos kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius Edas URBONAVIČIUS, buvęs Kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius, dabar Vilniaus edukologijos universiteto profesorius Algirdas RASLANAS ir buvęs sportininkas, pasaulio čempiono disko metiko Andriaus Gudžiaus treneris Vaclovas KIDYKAS. Diskusiją vedė žalgirietis Gediminas JAKAVONIS.

G.JAKAVONIS: Sporto departamentas, kuris visuomet buvo prie Vidaus reikalų ministerijos, dabar pereina Švietimo ir mokslo ministerijai. Tai reforma dėl reformos, ar matyti kokia nors perspektyva?

E.URBONAVIČIUS: Nuo 2019-ųjų sausio turėtų atsirasti sporto ministerija. Nežinau, koks tiksliai bus jos pavadinimas, svarbu, kad jos pavadinime atsirastų žodis „sportas“. Gal bus Švietimo, mokslo ir sporto ministerija. Tai būtų didelis poslinkis į priekį, taip pat ir šios Vyriausybės nemažas žingsnis į priekį, nes daugelyje Europos Sąjungos valstybių yra atskiros sporto ministerijos.

A.RASLANAS: Taip, ieškoma sporto plėtros sąlyčio taškų, norima kuo daugiau sporto šakų, bet senoms sporto šakoms teks pasispausti arba mažinti sportuojančiųjų skaičių, nes iš principo sportininkų skaičius - 10 500 - neturėtų keistis. Didėja sporto šakų skaičius, o medalių skaičius išlieka tas pats - 310 medalių komplektų olimpinėse žaidynėse. Iškyla problema, kaip tarptautinės ir nacionalinės federa-

Algirdas RASLANAS
Buvęs Kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius, dabar Vilniaus edukologijos universiteto profesorius

► Mokykloje šiek tiek pajudėta į priekį, bet mokinių sveikata toliau prastėja, nors finansavimas didėja

cijos turi reaguoti į siaurėjantį sporto formatą, į besikeičiantis rungtis, nuotolius ir kt. Tai turime labai rimtai svarstyti ir Lietuvoje.

V.KIDYKAS: Mūsų amžius yra greičio amžius, viskas sukasi dideliu greičiu, viskas kinta. Anksčiau, būdavo, jaunimas sportuoja krepšinio aikštelėse, eina į futbolą, o dabar mieliau maigo kompiuterio mygtukus. Jeigu nebūtų dviejų fizinio lavinimo pamokų per savaitę, tauta po kiek laiko, manau, turėtų pakloti didelius pinigus už vaistus. Taigi jaunimui būtina sportuoti. Bet noriu paprieštarauti - ar bus sporto departamentas, ar bus sporto ministerija, manau, niekas nepasikeis. Tiesiog noriu padėkoti valstybei ir Vyriausybei - tiek šių dienų, tiek praeitoms, - kad skiria tikrai milžiniškas sumas sportui. Šios lėšos efektyviai pasiekia sportą, pačią žemiausią grandį.

Tik neramu dėl šių dienų sporto reformos. Seimo narys Sergejus Jovaiša pasakė: „Kas čia blogo, jeigu programiniai pinigai ateina į federacijas?“ Be abejo, absoliučiai nematau nieko blogo. Bet... Prieš savaitę teko nuvykti į Tytuvėnus, puikų, gražų Lietuvos miestelį, ir paieškoti gabių mokinių. Ir rado me vos ne antrą Gudžių, jeigu taip

Vaclovas KIDYKAS
Buvęs sportininkas, pasaulio čempiono disko metiko Andriaus Gudžiaus treneris

► Lietuva - tik trys milijonai, bet jos laimėjimais sporte žavisi visas pasaulis. Tai kur ta paslaptis?

galiu pasakyti, galvojame, kad atsivešim į Kauną išbandyti, nes ir greičio rodikliai, ir koordinacija atitinka, bet atsivežti nebėra kur. Kiek Lietuvoj gimsta aleknų, gudžių ir ubartų? Žiūrėkite, ir irklavimo pasaulio čempionai yra iš senos sistemos. Aš manau, kad pirmas žingsnis - atkurti perspektyvus rengimo sporto klases. Nes du trečdaliai gabių žmonių yra kaimo, bet iš kaimo mes nebeturime kur atsivežti. O tai yra blogai. Vertinant finansine prasme

galbūt tai neefektyvu, bet negalima tiesiogiai lyginti išleistų pinigų ir pasaulio ar olimpinio čempionų skaičiaus. Kartais gali būti nuostolių, bet, tarkim, po metų kitų bus olimpinės žaidynės ir laimėsime daug medalių. Bet dabar, galiu drąsiai sakyti, vykdoma politika - daugiausiai vaisių vedančios šakos nupjovimas nuo obels. Nes jeigu nėra atrankos, vadinasi, nebus olimpinio čempionų, nebus pasaulio čempionų, nebus noro masėms sportuoti.

G.JAKAVONIS: Kaip vertinti aukšto sportinio meistriškumo atskyrimą nuo finansavimo?

A.RASLANAS: Mokykloje šiek tiek pajudėta į priekį, bet mokinių sveikata toliau prastėja, nors dedamos didžiulės pastangos. Finansavimas didėja, tačiau žmonės serga vis labiau ir labiau. Tarp mokinių lygiai ta pati situacija. Kiek mes pajudėjome į priekį priimdami tam tikrus sprendimus? Ar padaugėjo pamokų, ar jų kokybė pagerėjo? Daugėja aikštelių, bet ar jų užimtumas lygiai taip pat didėja?

Mes nepasiekėme jokio efekto, nors pastangos buvo dėtos didelės. Dabar iškyla klausimas, ar sporto valdymą perkėlus ministe-

► Airinė Palšytė kovą pasiekė skambiausią karjeros pergalę, triumfavo Europos uždarų patalpų čempionate

...o reformos?

EPA-Elios nuotr.

rijai bus pasiektas naujas politinis lygmuo. Kokie nauji sporto valdymo principai? Niekas nesikeičia, išskyrus vieną dalyką, kad fondas keičia savo veiklos kryptį. Ar bus didesnis finansavimas? Jeigu bus diferencijuotas ir fondas paliktas šioms sveikatinimo reikmėms, mokiniams ir gyventojų sveikatinimui skatinti, tai gali būti pozityvu. Bet tada reikėtų žiūrėti į terminus, kada tai bus. Ar bus didesnis skaidrumas?

Dabar fondas 2018 metams lieka toks pat, koks ir buvo. Dėl skaidrumo turėčiau susilaikyti, nes nesu 100 proc. įsitikinęs, ar šiandien, palyginti su ankstesniais laikais, kas nors yra pasikeitę. Tačiau manau, kad skaidrumo daugėja. Ar yra daugiau programų ir sporto priemonių? Nežinau, nes šiandien jų yra gana nemažai, išskirčiau mokinių žaidynes.

Dabar sakoma, kad sporto mokymo įstaigos yra skirtos meistriškumui ugdyti. Jeigu jos yra savivaldos sporto mokymo įstaigos, jos pirmiausia užtikrina užimtumą, sveikatingumą, o meistriškumas ugdomas kitoje vietoje. Kodėl? Šiuo metu kilo labai rimta diskusija dėl kelių dalykų, pirmiausia dėl to, ar atskirdami ir permesdami didelio meistriškumo

sportininkų rengimą iš savivaldos federacijoms pasieksime geresnį rezultatą? Nežinau, neatrodo.

Situacija keičia pobūdį. Žmonės, vaikai, jaunimas nebenori tiek sportuoti. Dar noriu pasakyti, kad šiandien sportuojama ne dėl to, kad vaikas taptų pasaulio čempionu. Ne dėl to. O dėl to, kad tėvai suprato, jog sveiki ir užsiėmę vaikai šiandien yra svarbiau nei žaidžiantys telefonais arba kompiuteriais. Kad vaikai ateity, kaip ir tėvai, turi būti sveiki ir patys rūpintis savo sveikata. O ne valstybė jais turi pasirūpinti. Sportas nebeatlieka tokio didelio ir

Gediminas JAKAVONIS
Žalgirietis

► **Sporto reforma dėl reformos, ar matyti kokia nors perspektyva?**

patrauklaus vaidmens, išskyrus futbolą, krepšinį, kur uždirbami pinigai. Pinigai šiandien jau tapo motyvacine sistema, bet ne pats sportas. Vis dėlto sveikata šiandien yra didelis dalykas. Tėvų požiūris ir vaikų mokymas, kaip ugdyti sveikatą, - didelis dalykas.

Grįžkime prie meistriškumo, prie olimpinio sporto centro. Aš manau, kad dabar yra neblogai sugalvota dvejus metus palikti kažkokį tranzitinį laikotarpį. O jeigu būtų federacijos, kurios pasirinktų vieną ar kitą modelį? Kam buvo kurtas olimpinis sporto centras? Tam, kad būtų efektyviai ir skaidriai naudojami valstybės pinigai, nes buvo Valstybės kontrolės priežiūra. Federacijoms permetus gydytojo, masažuotojo paiešką, kitus dalykus, nėra jokio konkretaus išaiškinimo, kaip šitas mechanizmas veiks. Ar federacija bus pajėgi spręsti? Tikrai ne. Ko mums reikia? Mums reikia aiškaus modelio, kaip tokioje situacijoje bus veikiami.

VKIDYKAS: Lietuva - tik trys milijonai, bet jos laimėjimais sporte žavisi visas pasaulis. Tai kur ta paslaptis? Manęs kolegos užsieniečiai klausia, negi pas jus disko metimo moko jau nuo darželio? Žiūrėkime, Romas Ubartas - olimpinis čempionas. Virgilijus Alekna - pasaulio

Edas URBONAVIČIUS
Lietuvos kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius

► **Nuo 2019-ųjų sausio turėtų atsirasti sporto ministerija**

čempionas! Žinote, Lietuvoje sistema nebuvo bloga. Ir negalima sakyti, kad federacija parengė sportininką. Negalima sakyti, kad klubas parengė sportininką. Lietuvoje būtų ir buvo mišri federacija, būtent savivaldos pečiai buvo patys stipriausi.

Aš 15 metų vadovavau Kauno lengvosios atletikos sporto mokyklai. 15 metų. Ten buvo visi gabiausi treneriai, mokama už bazę, visa kita, bet negali sakyti, kad neprisiėdė savo indėliu federacija. Rėmėjų radimas, visa kita, atgimstantys klubai. Išgirdau, kad Lietuvoje vidutinis atlyginimas - 600 eurų, kai Prancūzijoje - 2200, t.y. keturis kartus didesnis. Lietuvoje klubinė

sistema susikūrusi gana senokai, bet ji labai silpna. Jeigu mes nuspręstume, kad sporto mokyklos vaikai negali būti klubuose, nes priklauso sporto mokykloms, nebeliktų nė vieno sporto klubo Lietuvoje. Bet būtent gal ta sistema ir lemia efektyvumą, olimpinis medalius, pasaulio čempionato aukso iškovojimus, nes yra supinta kaip stiprus lynas. Ir silpnos sistemos nėra. Federacijos visu pajėgumu. Klubai dirba, kiek išgali. Pagal šios dienos ekonomikos lygį mokyklos neša didžiulę naštą. Ir jeigu dabar išskaidysime visa tai, gal ir bus gerai, bet reikia, kad ateityje nekiltų klausimų. Kad viskas būtų aišku. Noriu pasakyti, kad nereikia visiška nurašyti sistemos, kuri buvo.

Tai buvo normali sistema. Be abejo, atėjo laikas permainoms. Aišku, viskas kinta, niekas nestovi vietoje. Bet šita sistema... Mes jos šiandien nepakeisime. Savivalda, sporto mokyklos, kaip nešė pagrindinę naštą, taip ir neš. Federacijos nori kur kas labiau prisidėti prie šito reikalo. Galbūt tai puiku.

Parengė Rasa NAVICKAITĖ

Visa filmuota medžiaga tinklalapyje w.suzalgiu.lt

► Andrius Gudžius pratęsė šlovingas Lietuvos disko metikų tradicijas, jo sąskaitoje - pasaulio čempionato auksas ir laimėta „Deimantinė lyga“

